

Arrest

nr. 165 442 van 11 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 januari 2015, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 juli 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. De beroepsgrievens zijn een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsverplichting, en een schending van art. 8 EVRM. Bovendien wordt de bestreden beslissing gekenmerkt door een totale onredelijkheid.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing heeft de gezinshereniging geweigerd, omwille van het feit dat de inkomsten van de echtgenote van verzoeker onvoldoende waren.

Het is inderdaad een feit dat de echtgenote van verzoeker het slachtoffer geworden is van een verkeersongeval, en dat zij sindsdien mutualiteitsuitkeringen geniet waarvan het bedrag lager is [dan] het vereiste minimum (zie stuk 1). Verzoeker kan bijgevolg aannemen dat de gezinshereniging om deze reden niet toegestaan werd.

Na haar revalidatie zal de echtgenote van verzoeker opnieuw een arbeidsbetrekking kunnen uitoefenen, en dan zal verzoeker, op basis van de inkomsten van zijn echtgenote die opnieuw hoger zullen zijn dan het vereiste minimum, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen.

3. De bestreden beslissing heeft aan verzoeker echter ook het bevel gegeven binnen de 30 dagen het land te verlaten, dit echter zonder ook maar in het minst rekening te houden met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet stelt :

‘ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

De bestreden beslissing waarbij het bevel gegeven werd om het land te verlaten, heeft niet in het minst rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Sinds reeds langer dan drie jaar vormt verzoeker een feitelijk gezin met Mw. [C.S.]; op 16 januari 2015 zijn zij in het huwelijk getreden.

De echtgenote van verzoeker is op huidig ogenblik herstellende van een verkeersongeval waarvan zij een aantal maanden geleden het slachtoffer was ; zij heeft de steun en verzorging die verzoeker haar biedt, meer dan nodig.

Het bevel om het land te verlaten heeft hiermee geenszins rekening gehouden, in tegenstrijd tot de bepalingen van art. 74/13 Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel gebiedt de D.V.Z. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker. Teneinde dit te doen dient de D.V.Z. actief de gegevens

dienaangaande op te zoeken en/of op te vragen, en kan de D.V.Z. zich niet verschuilen achter het feit dat verzoeker uit eigen beweging geen gegevens m.b.t. zijn gezins- of familielevens verstrekt heeft. Indien de D.V.Z. gegevens m.b.t. het gezinsleven van verzoeker opgevraagd had, zou verzoeker deze gegevens zeker verstrekt hebben.

4. Ten slotte zij nog erop gewezen dat er reeds sinds jaren een kinderwens is bij verzoeker en zijn echtgenote. Omwille van medische fertiliteitsproblemen is de echtgenote van verzoekster reeds sinds februari 2014 in behandeling bij Dr. [V.], gynaecoloog uit Roeselare (zie verslag van Dr. [J.C.], stuk 2).

Indien verzoeker het land zou dienen te verlaten, zou aan dit fertiliteitsonderzoek en deze behandeling een einde gesteld worden, en ook met deze omstandigheden van het gezinsleven van verzoeker werd geenszins rekening gehouden. De D.V.Z. had weliswaar geen kennis van dit medisch verslag van Dr. [J.C.], doch indien de D.V.Z. - zoals hogergesteld - actief de gegevens m.b.t. het gezinsleven van verzoeker nagegaan of opgevraagd had, zou de D.V.Z. wel van deze omstandigheden op de hoogte geweest zijn.

5. De RvV. heeft overigens ook reeds aangenomen dat er niet enkel met de wettelijke voorwaarden rekening gehouden dient te worden, maar ook met de belangen van het gezin (RvV, arrest nr. 74.258 dd. 31 januari 2012, blz. 8 en 9). De bestreden beslissing houdt bijgevolg eveneens een schending in van art. 8 EVRM."

3.2. De Raad stelt vast dat in casu, noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de steller van de bestreden beslissing enige aandacht heeft besteed aan de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder verzoeker de kans heeft geboden om zijn specifieke situatie, schriftelijk of mondeling, nader toe te lichten, waardoor hij op de hoogte had kunnen zijn van de gegevens die verzoeker in zijn verzoekschrift meedeelt – met name dat verzoekers echtgenote diens steun actueel nodig heeft nu zij het slachtoffer werd van een ongeval en dat zij een fertiliteitsbehandeling ondergaat –, wat impliceert dat verweerder met onvoldoende kennis van zaken, op een nagenoeg automatische wijze en schijnbaar op basis van de enkele vaststelling dat verzoekers "*legaal verblijf in het Rijk is verstreken*" de bestreden beslissing heeft genomen. Hierbij moet worden benadrukt dat, conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet, slechts kan worden beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" hiertoe geen belemmering vormen. De wetgever heeft dit principe nogmaals benadrukt door in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te duiden dat, onder meer, steeds rekening moet worden gehouden met een bestaand gezins- en familielevens vooraleer kan worden overgegaan tot de afgifte van een verwijderingsmaatregel. Deze verplichting vloeit immers voort uit een internationaal verdrag en meer specifiek uit artikel 8 van het EVRM. Verweerder kon derhalve niet overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder eerst te hebben nagegaan of er geen meer voordelige bepalingen van toepassing zijn die voortvloeien uit een internationaal verdrag. Door dit toch te doen heeft hij een beslissing genomen met miskennis van een expliciete wettelijke verplichting en op grond van een gebrekkige feitenvinding.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de materiële motiveringsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Het middel is in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK